

отъ летящи гранати. За мигъ висинето запустѣ. Когато следъ нѣколко минути слѣзохъ къмъ мѣстото, наждадето се спустнаха орлитѣ и което вече напускаха единъ по единъ, намѣрихъ само скелета на едно магаре, което отъ день-два дирѣха овчаритѣ. Последнитѣ орли хврѣкнаха при моето пристигане. Овчаритѣ, на които съобщихъ за печалната участъ на тѣхното добиче, ми обясниха, че то ще да е било умрѣло (малко неразположено било) или пѣкъ удавено отъ вълци. Орлитѣ, колкото и да били гладни, не се решаваха да нападнатъ на живъ едъръ добитѣкъ. Но агънца, подобно на зайци и сърнета, обичали да пооткрадватъ. На човѣка нападали, само когато посѣга на малкитѣ имъ. Отъ година на година и рилскитѣ орли все повече намалявали.

По билото, особено следъ като е поправена пжтеката, се върви много леко и приятно. Голѣмо е удоволствието да вървите изъ подобна приказна пжтека въ приказенъ планински свѣтъ: тя неспирно лжкатуши ту нагоре, ту надолу, ту влѣво — ту вдѣсно; тукъ се провре подъ скала, тамъ надникне надъ пропасть.

При спокоенъ слънчевъ день погледѣтъ ви се губи въ ведритѣ простори и подскача отъ връхъ на връхъ, отъ бездна на бездна. Море отъ многолики върхове — рилски, родопски, пирински.

Ако пѣкъ ви налети сиѣжна буря, каквито въ висока планина върлуватъ отъ ранна есенъ до късна пролѣтъ, че дори и презъ самото лѣто, движението по тѣсното и открито било става затруднено. Особено за неопитнитѣ и нестѣкмени за подобни изненади излетници. Пѣкъ и каленитѣ мѣстни планинци нерѣдко даватъ жертви на сприхавия планински нравъ.

Отдавна нѣкога, и навѣрно доста отдавна е било това, единъ якъ и опитенъ грънчаръ отъ подрилското село *Якоруда* тръгналъ съ своя конъ, натоваренъ съ грънци, за Самоковъ. Било презъ августъ, около света Богородица. Бързалъ да прехвърли билото между